Buffalo :: Bill

Hrdina divokého západu.

Magda, dcera pátého pluku.

Radost Angličanů byla nesmírná, když je vzal stranou a sdělil jim, čeho se od bílého ducha dověděl a zároveň jim odevzdal jeho pozůstalost.

Na kožené tobolce bylo zlatem vyraženo jméno "Emil Golden". Závěť psaná rukopisem, jejž oba Angličane hned poznali, byla jen kratinká, obsahovala však předůležitou zprávu, že se Golden v Americe oženil s Lucilí Hammond ovou, měl dcerušku, kterou nazvali po její anglické babičce Magdou, o obou však se mu řeklo, že při strašném vpádu indiánském byly zavražděny.

Nevěděl tedy určitě, zdali jsou mrtvy anebo nějakým zázrakem vyvázly—neboť jich na vlastní oči neviděl umírati.

Zato byly v tobolce ještě jiné listiny, z nichž vycházelo na jevo, že Magda, dcera pátého pluku, jest dcerou nešťastného Zlatobora.

Tím bylo její tajemství vysvětleno, až na to, jak se samotinká dostala na step. Buffalo Bill však se domníval, že ji asi některý věrný sluha zachránil ze strašné řeži, ale jsa bezpochyby sám smrtelně raněn, uvázel ji na koně, opatřil jídlem i nápojem na několik dní a s důvěrou v Boha a dobré lidi ponechal mladý život jeho osudu.

Ještě téhož rána se výprava vydala na zpáteční cestu do pevnosti, kam druhého dne bez nejmenší zlé příhody dorazila.

Ježto Buffalo Bill celkem pro nic za nic obětoval své krásné kníry i bradku, chtěl z toho míti aspoň pořádnou legraci. Ještě před pevností převlékl se znova za indiánského pohlavára, a to tak mistrně, že nebylo možná, aby ho někdo poznal.

Zvolna a důstojně vjel na ukradeném indiánském koníku do pevnosti. Rozumí se, že všecko obyvatelstvo pevnosti bylo hned na nohách, aby se podívalo na zajatou rudou příšeru.

Sám plukovník Royal objevil se na náměstí před svým domem, obklopen všemi důstojníky. Když před nimi výprava stanula, vyjel Buffalo Bill z řady a se vší indiánskou hrdostí a důstojností hotovil se pronésti k plukovníkovi nějakou květnatou řeč.

V tom však přiběhla Magda, z daleka volajíc:

'Děti, což pak jste všichni oslepli? Vždyť je to náš Buffalo Bill!"

Pohlavár se na ni vztekle rozejel jako masopustní maškara na do těravé zevlony, ale statečná dívka se mu dala do smíchu a všichni se smáli s ní.

— — — — — — — — — —

Magda klidně přijala blahopřání svých anglických příbuzných. Jakmile se naskytla první vhodná chvíle, vzala Billa Codyho stranou a sdělila mu výsledek svého pozorování:

"Podezřelí obyvatelé tajemného Dvorského ostrova se hned ten den po tvém odjezdu vrátili zase do Mexika. S nimi zmizel též don Eduardo Vincente. Bessie, loučíc se se mnou, přiznala se mi, že už několik let jest jeho manželkou. Pro jeho záletnost však se s ním rozešla a proto se v takové tajnosti usadila s matkou na nepřístupném Dvorském ostrově. Ale don Eduardo ji přece vroucně miluje. Získav na svou stranu jejího strýce a nedal jí pokoje, až se s ním zase smířila. Odjeli na statky, jež don Eduardo zatím zdědil po rodičích. Ve Smrtné rokli scházeli se proto, že matka Bessiina dlouho nechtěla o jeho návštěvě slyšeti. — Toť celé tajemství." —

Brzy na to odjela krásná dcera pátého pluku se svými příbuznými do Anglie, ale nezvykla tam.

Za několik měsíců vrátila se do staré vlasti, po níž nepřestala tesknit a které pak již zůstala věrna, stavši se drahou ženuškou "hrozného protivy" Onderdonka, který zatím byl za setníka povýšen.

Konec svazku "Magda dcera pátého pluku."

Jedovatý Had Cheyennů.

Němý pocestný.

Poštovní kočár vesele rachotil po hrbolaté cestě do Rajských hor. Na kozlíku seděl nový poštovský pacholík, ale — jak se zdálo — vyznal se zcela dobře na zanedbané, takořka jen cvičeným očím patrné silnici.

Oba poštovští pacholíci, kteří před ním poštu na západ vozili, byli dávno od loupežníků zavražděni. Právě se lidé v poštovní stanici přeli, najde-li se ještě třetí člověk, který by měl tolik pekelné odvahy, aby se s poštovním šestipřežením vydal na nebezpečnou cestu, když se u poštmistra přihlásil do služby jakýsi neznámý, statečný muž a jak se samo sebou rozumí, byl s otevřeným náručím přijat.

Poštmistr si jen mnul ruce radostí, že tak brzy dostal slušného náhradníka.

Co byl zač, nikdo nevěděl — a nikdo se o to také nestaral. Za to tím horlivěji měli se mužové městečka k sázkám na něho. Vzdor tomu nebylo možno jediné sázky uzavříti. Utvořily se sice velmi záhy dva tábory — jedni se sázeli, že neznámý odvážlivec dojede svého cíle už jenom jako nebožtík, druzí tvrdili, že bude cestou zastřelen — ale to se i mudrcům malého západního městečka zdálo býti jedno!

Udeřili tedy na poštmistra, aby on věnoval na protisázku aspoň padesát dollarů, které prý může snadno oželeti, jelikož ušetří plat, vyjednaný s poštovským pacholíkem pro případ šťastného návratu.

Tak bodří peciválové počítali s novým poštovským pacholíkem už jenom jako s mrtvolou, ačkoli teprve vylézal na kozlík!

Zdali se poštmistr dal k sázce přemluviti nebo ne, na tom prozatím nezáleží.

Do pošty sedli toho dne pouze dva pocestní — jakási mladinká dáma jejížto zjev byl v tomto divokém světě jakési boží ťululum, jež patrně bylo mužského rodu, ale mužského na sobě nemělo nic kromě oděvu.

Sedělo bázlivě schouleno do koutka kočáru a celou cestou, která již trvala dva dni— neboť oba přijeli spolu od východu a přesedali zase do stejného vozu na západ — nepromluvilo slovíčka se svou krásnou společnicí ani s poštovským pacholíkem, vůbec s nikým.

Dívka, které byl čas nesmírně dlouhým, nebyla by pohrdla slušným hovorem, ale konečně se spřátelila s myšlénkou, že její společník jest němý. V duchu jej tedy patřičně politovala a více si ho také nevšímala.—

Za veselého troubení a praskotu odjížděl poštovní kočár z Dolní osady — s novým poštovským pacholíkem na kozlíku. Chlapík seděl jak z kovu ulit adržel oprati v rukách s takovou mistrovskou pevností, že někteří z diváků byli již na váhách, nemají-li přece vsaditi na jeho šťastný návrat.

Několik tuctů anglických mil měla pošta šťastně za sebou a před nedávnem minula také první přepřahadlo, kde byli zemdlení tahouni čerstvými nahraženi —když v tom němý náhle promluvil, a to po čertech srozumitelně:

"Poslyšte, slečinko! Znám vás a dobře vím, proč vážíte dalekou cestu na divoký západ — mezi zlotřilé zlatokopy!"

Dívku toto nenadálé oslovení tak překvapilo, že leknutím zbledla.

"Nuže, kdo jsem a proč cestuji do tohoto kraje?" vykoktala zmatena.

"Kdo jste, to víte sama nejlépe, avšak účelem vaší cesty jest, abyste si v Karbanově nebo někde jinde zahrála o vysokou sázku! Ale já jsem vás prohlédl a protože jsem s to, abych vaše karty přetrumfl, žádám vás v dobrotě: Vydejte mi peníze a všechny klenoty, neboť vím, že máte u sebe slušné jmění!"

"Zláznil jste se? Ani mi nenapadne, abych se dala od vás nebo od kohokoli jiného oloupiti. — Hej, poštovský pacholíku!"

Kočár okamžitě stanul a dívka křičela okénkem, vedoucím na kozlík:

"Tento člověk by mne rád okradl — žádám o vaše zastání!"

Poštovský pacholík se ohlédl, ale vida, že ho němý pocestný už drží revolverem v šachu, pokrčil rameny a řekl:

'Lituji, milá slečno — avšak nemohu vám pomoci!"

"Zbabělče!" vykřikla ubohá hněvivě.

Zlosyn však se dal do smíchu, řka:

"Sláva vám, poštovský pacholíku— je vidět, že jste chytrý chlap! Nelitoval jsem daleké cesty, abych získal majetek tohoto děvčete, a proto každý pokus, abyste mi v tom zabránil, stál by vás život!"

A vztáhnuv spuštěným předním oknem ruku po pacholíkově opasku, dodal:

"Dovolte, příteli, především bych rád vaše zbraně!"

To řka, odňal poštovskému pacholíkovi dva velké revolvery a dlouhý nůž, jichžto rukověti vyčnívaly z koženého opasku.

"Tak, milá slečno!" obrátil se zase k polekané dívce. "Zde se musíme rozloučiti, a proto buďte tak laskava a vydejte mi všecko, oč jsem vás žádal! — Není dokonce třeba, abyste se na to tak smutně dívala, neboť náhodou vím, že byste kousek dále byla tak jako tak o všechno okradena. Budete to tedy míti dříve odbyto."

Nepomohly prosby ani slzy — ubohá dívka musela vydati zatvrzelému lupiči všechny peníze i klenoty, jež měla v kožené příruční tašce. Marně vznášela úpěnlivé oči k poštovskému pacholíkovi. Bázlivec ten ji zase odbyl jen krčením ramen a klidně se díval na její bolestné loučení s penězi.

"A teď, milý pacholíku, musím vás ještě obtěžovati prosbou, abyste mi podal se střechy můj vak!" zvolal loupežník, vyskakuje z kočáru.

Kočí se poslušně natáhl pro těžký kufr a podal jej lupičovi, který ho na zemi otevřel. Tu se ukázalo, že jeho hlavním obsahem jest úplný výstroj pro jezdeckého koně: Malé španělské sedlo, ohlávka, balík houní, dvě kožené torby, jedna pro zásobu potravin, druhá pro střelivo, potom krátká lámací puška a jiné.

"Nuže, jak vidíte, dobře jsem se zaopatřil na další cestu!" řekl lotr s úsměvem. "Jenom si ještě vyberu nejlepšího koně a ostatních pět zastřelím. Zbytek cesty musíte pak arci vykonati pěšky — ale právě to mně bude velmi zdravé. Než se někdo bude moci pustiti za mnou, budu již přes hory doly — haha!"

Za té řeči — i potom, když vybíral koně, nespustil oba mladé lidi s mušky svého revolveru.

Plačící dívka vystoupila hned za ním z kočáru a očima, plnýma divné směsi strachu i nenávisti, sledovala každý jeho pohyb. Zdálo se, že číhá na příležitost, aby se na něho z nenadání vrhla a kořisť mu zase vyrvala.

Když lupič byl se svým výběrem hotov, zavolal zhurta na poštovského pacholíka:

"Teď dolů s kozlíku! Zatím co já ostatních pět herek zastřelím, odstrojte vybraného koně z chomoutu a dejte mi na něj sedlo i mou ohlávku! — Ale hněte sebou, sice mám pro vás ještě jednu kulku v hlavni!"

Poštovský pacholík zase poslechl. Skočil s kozlíku tak náhle, že padl na kolena. Hned však se vzchopil a v témž okamžiku zaleskl se mu v pravici revolver, namířený na užaslého zlosyna.

Celé, na pohled zbabělé chování poštovského pacholíka se rázem změnilo.

"Zahoďte zbraň — a ruce vzhůru!" vzkřikl silným, velitelským hlasem.

Avšak zlosyn neměl chuť poslechnouti. Zaklel, až se hory otřásly, a pokusil se střeliti po svém nenadálém útočníku, Ale ten byl hbitější než on. Stiskl spoušť — výstřel zarachotil několikanásobnou ozvěnou mezi skalními útesy — a drzý lupič skácel se okamžitě mrtev na zem.

Dívka v první chvíli hrůzou a zděšením hlasitě vykřikla.

Hned na to však radostně zajásala, když jí poštovský pacholík podával její malou koženou tašku s uloupeným jměním, kterou padlému zlosynovi zase odebral.

"Prosím, slečno, zde jsou vaše peníze i klenoty!" řekl prostě.

"A já jsem vás nazvala zbabělcem!" zvolala dívka zahanbena. "Můžete mi odpustiti?"

"Nezbývá mi nic jiného, neboť z nouze jsem si opravdu musel zahráti na zbabělce!" usmál se poštovský pacholík. "Byl jsem tak neopatrný, že jsem si na chlapa nedal pozor. Vyvaloval jsem oči na všecky strany, odkud jsem větřil nebezpečí — jenom do vozu mi nenapadlo se podívati. Tak mne měl ve své moci než jsem se něčeho zlého nadál, a pak mi arci nezbývalo se podívati. Tak mne měl ve své moci než jsem se něčeho zlého nadál, a pak mi arci nezbývalo než chovati se pěkně tiše."

"Ale kde jest vzal revolver?" vpadla mu dívka do řeči. "Vždyť jsem viděla, jak vám odňal všecky zbraně."

"Odňal mi jen ty, které mu píchly do očí!" zasmál se poštovský pacholík. "Na štěstí mám ve zvyku, nositi dva další revolvery v holinkách, o čemž se až pozdě přesvědčil."

"Přeji mu toho ze srdce! — Ale kdo to asi je?"

"Vy to nevíte, slečno?"

"Jakživa jsem ho neviděla — teprve cestou sem se ke mně přidružil."

"Divná věc! Bezpochyby s vámi jel schválně, aby vás na příhodném místě přepadl. Patrně tedy věděl, že máte mnoho peněz a klenotů u sebe —"

"Sám se mně k tomu přiznal — ačkoli jest mi zcela nepochopitelno, kde a jak to vyzvěděl."

"Taková rota má oči a uši pořád otevřeny!" zamručel poštovský pacholík. "Ale teď nic platno, milá slečno, musíme ujížděti dále. Radím vám, abyste si přisedla ke mně na kozlík. Mám totiž jakési tušení, že nás kdesi znova přepadnou.

Skryjte si tedy svůj majetek, jak nejlépe můžete, prázdnou koženou tašku nechejte v kočáře a dobře si pamatujte, co máte mluviti, kdybychom opravdu byli přepadeni. Řekneme, že nás už někdo oloupil a s kořistí ujel na jednom z mých koní, zanechav svého soudruha mrtvého na bojišti."

"Učiním to, ačkoli nelhu ráda. — Ale kam mám své věci schovati, aby jich nikdo nenašel, kdyby prohledávali?"

"Hm, věříte-li mně — nejsem tak špatný chlap, jak se snad na první pohled zdám!"

"Nikoli! — Mám ve vás plnou důvěru!"

"Pak si tedy klidně všecko nastrkejte do mých vysokých holinek. Je tam ještě místa dost."

To bylo brzy hotovo.

Pacholík naložil pak mrtvolu zlosynovu do kočáru, odstrojil vybraného koně, hodil chomout a řemení na kočárovou střechu a zahnal zvíře do lesa, kde se mohlo klidně pásti, až si pro ně někdo zase přijde. Konečně vylezl na kozlík a zdvihl dívku k sobě.

Hned na to vzal oprati do ruky, zapráskal bičem nad hlavami odpočatých koní a pošta zase ujížděla s podivuhodnou rychlostí dále.

Ujeli však pouze několik anglických mil, když zrovna před nimi houkl výstřel a kulka hvízdla poštovskému pacholíkovi vedle ucha.

"Toť jen přátelský pokyn, abyste okamžitě zastavil!" ozval se hned na to jakýsi drsný hlas.

"Pěkně děkuji — přátelským pokynům já od jakživa rád vyhovím! — Jak vidíte, pánové, už stojíme!" odpověděl poštovský pacholík klidně, spatřiv několik zakuklených chlapů, kteří se právě vynořili z lesa, s puškami namířenými na něho.

"Dobrá, příteli, čeho pak se nám dnes dostane?"

"Katovy oprátky — kdyby šlo po mé!"

"Jen dejte pozor na jazyk!" broukl zakuklený vousáč, patrně náčelník roty. "Před vámi už dva pacholíci sletěli s kozlíku, protože byli trochu prostořecí — i vás bychom byli zrovna zastřelili, kdyby nebylo slečny, která sedí vedle vás."

"Podívejte se raději na mrtvého chlapa do kočáru!" prohodil poštovský pacholík klidně.

"Mrtvého vezete? — Co pak to znamená?"

"Inu, to znamená že lotr ten jel s námi v kočáře a najednou mně poručil zastaviti. Protože ke svému zvolání učinil rozkazník revelverem, přispíšil jsem si a vehnal mu kulku do hlavy. Škoda jen, že jsem jeho soudruhovi nemohl zabrániti, aby tuto ubohou dívku oloupil, vypřáhl mi koně a ujel s penězi.

Však prázdná taška slečina ještě leží v kočáře, jak ji tam zahodil. Dosud voní po bankovkách a po zlatě, kterými byla naplněna. — Strčte do ní nos a přičichněte si — více ne na vás nedostalo!"

Vůdce loupežníků po něm mrskl vzteklým pohledem, ale neříkal nic.

"Tedy jste byla od spolucestujícího oloupena, milá slečno?" obrátil se k dívce dosti zdvořile.

"Bohužel, pane! Vzal mi všechno, co jsem měla u sebe!"

A utekl?"

"Ujel na koni, kterého mně ukradl — ten holomek!" vmísil se poštovský pacholík do řeči.

Lupič se přesvědčil o děsné prázdnotě kožené tašky, pozorně prohlédl nebožtíka v kočáře a zamručel konečně, kroutě hlavou:

"Neznám ho! Ale dobře mu, chlapovi — taková drzost, plésti se nám do řemesla!"

Trpce sklamán pohlédl zase na dívku.

"Kolik pak jste měla v té kožené kabelce?" otázal se smutně.

"Ne mnoho. Pouze několik tisíc v bankovkách, ale více než jednou tolik ve zlatě a v klenotách."

"U čerta, to již stojí za to, abychom se za ním pustili! — Vzhůru, hoši, tomu sprostému zloději ukážeme, co je to okrádati spolupocestné!"

A obrátiv se k poštovskému pacholíkovi, dodal:

"Hej, příteli, jak daleko se to stalo?"

"Slabé tři anglické míle. Jelikož uchytil právě chromého koně, nemůže ještě býti daleko."

Následoval krátký rozkaz náčelníka lupičů a chlapi okamžitě poskákali do sedel. Hned na to se celá rota s větrem o závod rozjela po silnici nazpět.

Poštovský pacholík, hledě za nimi, řekl se smíchem:

"Haha, najdou v lese koně uvázaného a pomyslí si, že jejich kollega raději utekl pěšky! Brzy však se přesvědčí, že kůň nechrome, a pak arci uhodnou, že jsme si z nich udělali blázny a pustí se zase za námi. Proto jen s Pánem Bohem dále!"

To řka, šlehl do koní a pošta zase ujížděla zběsilým tempem pustými roklinami.

Na druhém přepřahadle dostala čerstvé tři páry koní a s těmi bez další nehody dorazila ke svému cíli, totiž do osady zlatokopů, zvané zcela případně Karbanovém.

Bylo to jedno z nejhorších hnízd na celém divkém západě.

"Hej, Bille Cody, od které pak doby jste se stal poštovským pacholíkem?" přivítal je majitel hotelu "u bábovky" a k němu přiléhající herny "u pikového esa."

"Inu, milý Davide, je velká nouze o poštovské pacholíky. Co nevidět bude takové místo výnosnější než hodnost jenerála — proto se ho chytám v čas!" zasmál se Buffalo Bill. "Tuhle jsem vám hned na poprve přivezl krásnou slečnu, které též musíte vykázati nejpěknější pokoj ve svém špinavém kurníku! — Za to pocestný v kočáře potřebuje už jenom dost malou jamku na hřbitově."

Hostinský pohlédl do kočáru, na čež rozpačitě přistoupil k dívce, řka:

"Služebník, ctěná slečno! S radostí vyhovím každému vašemu přání, ale — ale prosím, nemějte za zlé — jak bude s placením? Neboť jste patrně byla oloupena —"

"Byla bych, kdyby nebylo toho pána, kterého jste nazval Bill Codym!" skočila mu dívka do řeči. "Prosím, pane!" obrátila se k poštovskému pacholíkovi. "Jste snad slavný zvěd, jemuž říkají Buffalo Bill?"

"Jmenuji se William Cody, milá slečno!" zněla skromná odpověď. "Jsem armádním zvědem a vše obecně mi přezdívají Buffalo Bill."

Vyhazov oknem.

Dívka, kterou Buffalo Bill přivezl, byla stejně mladá jako krásná. Vlastnosti to, které se jen velmi zřídka vyskytly v Karbanově, na rejdišti mladých i starých zlatokopů, živlů počestných i zlotřilých, dobrodruhů nejhrubšího zrna, falešných hráčů a jiné, světla božího se štítící čeládky.

Jaký tedy div že na sebe rázem upoutala pozornost celé osady?

Hostinský David jí opravdu vykázal nejkrásnější světnice svého "hotelu". Vzdor tomu to byly jen dvě malé, sotva o poznání čistější komůrky než ostatní a hodily se spíše za všelico než za příbytek pro mladou, krásnou dámu.

David se jí také nabídl, že jí bude posílati jídlo do světnice, avšak neznámá kráska zamítla, řkouc, že raději bude choditi ke společné tabuli.

Když po prve vstoupila do jídelny, kde sto divokých strávníků dovolávalo se rychlé obsluhy třískáním na stůl, na talíře, na sklenice, na zvonky a vůbec na všechno, co jen vydávalo nějaký zvuk — takže ve vřavě nebylo slyšeti vlastního slova — tu najednou všecko ztichlo jako v kostele před kázáním.

"Ko je to?" tázal se hostinský šeptem Billa Codyho.

"Haha, milý příteli, o tom já vím tolik jako vy!" zasmál se slavný zvěd tiše.

"Ale snad víte, odkud přijela?"

"O to jsem se nestaral. Jste-li tak zvědav, zeptejte se jí na to sám!"

"Tedy mně aspoň povězte, jak jste se dostal na kozlík poštovní káry!"

"Dobře! Oba poslední pacholíci byli brzy za sebou zastřeleni, proto bych rád věděl, kdo si tak na poštu usedl."

"A podařilo se vám to zjistiti?"

"Inu, jednoho loupežníka jsem skolil. Jel se mnou v kočáře — ale ukázalo se, že není ve spolku s rotou, která nás potom přepadla.'

"Z krátka tedy — slídíte po zákeřnících, milý Cody?

"To jen tak mimochodem!" zasmál se slavný zvěd. "Hlavním účelem mé cesty je něco docela jiného."

V tom si všiml čínského výrostka, který v karbanovském hotelu zastával službu pokojské a již chvíli obstupoval kolem nich, hledě na sebe obrátiti pozornost slavného muže, jejž si netroufal přímo osloviti.

"Nu, milý Vaši-Viši-Vuši, co pak bys rád?" otázal se ho Buffalo Bill s úsměvem.

"Amejikánská sjecna by s vámi jáda mjuvija — aje hned!" vykoktal copatý syn nebeské říše, který hrozně cizí řeč vyslovoval jako malé dítě, jež teprve začíná mluviti.

"Nemyslím sice, že by se slečna byla zrovna tak vyjádřila, ale vzdor tomu jsem jí hned k službám!" zasmál se slavný zvěd a kráčel za Číňanem.

(Pokračování.)

Novému předplatiteli zašleme tento román od začátku úplně zdarma.